

تب داغ فوتبال بین کوه و رودخانه!

آشنایی با روستای «دیوز ناو» و زمین فوتبال زیبایش که حتی

تحسین AFC را هم برانگیخت

مجید حسین زاده | روزنامه نگار

پرونده

بیشتر مردم، استان کردستان را با طبیعت بکر و کوهستانی اش، مردم با صفا، لباس های رنگارنگ محلی مردمش، روستاهای پلکانی اش و... می شناسند اما چند وقتی است که یک زمین فوتبال خاص در این استان، توجه مردم را به خود جلب کرده است. علاوه بر سایت ها و شبکه های اجتماعی که تصاویر بکرترین زمین فوتبال جهان را منتشر کردند، رسانه های خارجی مانند پیج AFC با چند میلیون فالوئر هم به شگفت انگیز بودن این زمین فوتبال اعتراف کردند. حالا در روزهای پرطراوت بهاری، میان رنگ های پرزرق و برق طبیعت، حوالی خانه های پلکانی و در دل روستای دیوز ناو سروآباد کردستان، زندگی زیباتر از همیشه در جریان است. یک زمین مستطیلی، دو چارچوب مشبک، یک جسم گرد و چندین کودک، نوجوان و جوان، فارغ از تمامی محدودیت و تبعیض ها، وسط کوه های مرتفع زاگرس و دره های عمیق به سراغ عشق شان یعنی فوتبال رفتند. به همین بهانه و در پرونده امروز زندگی سلام با این روستا بیشتر آشنا خواهید شد و با یکی از عاشقان فوتبال در این روستا که مسئول همین زمین فوتبال هم هست و پیگیری های زیادی برای احداث آن انجام داده، گفت و گویی داشتیم.

دیوز ناو یعنی چه و کجاست؟

روستای دیوز ناو در جنوب غربی استان کردستان و در سروآباد منطقه اورامانات قرار دارد. فاصله دیوز ناو تا مرکز شهرستان، ۴۵ کیلومتر است.

وقتی می گویم روستای شهری در منطقه اورامانات واقع شده، دیگر انتظارش می رود که چه مناظر دل فریبی داشته باشد. این روستا هم از این امر مستثنا نیست، طبیعت در آن جاسخاوتمند است و می توانید انتظار چشم اندازهای سرسبزی را داشته باشید. کوه شاهو و رود سیروان از مواهب زیبای طبیعی این روستا محسوب می شوند. وجود رود سیروان در نزدیکی روستا باعث شده پرورش ماهی در این منطقه شهرت داشته باشد و مجموعه عظیم پرورش ماهی در آن جاتاسیس شود و بسیاری از خانواده های این روستا در این مجموعه مشغول به کار شوند. در کنار این زیبایی طبیعی، لازم است بدانید که این مناطق از قدمت چندین هزار ساله هم بهره مندند. احتمالاً انسان های پیشین هم به دلیل آب فراوان و وجود کوه های مناطق را برای زندگی شان انتخاب کرده اند. درباره معنی نام این روستا دو تعبیر گفته شده: یکی این که دیوز ناو به معنی جایی که دیو (خرس) در آن وجود دارد و دیگری به معنی جایی که درخت گردو دارد. این منطقه به خاطر طبیعت اش درختان متنوعی چون زالزالک، بلوط، بادام کوهی، پسته وحشی و درختچه های گون، کتیرا و تمشک دارد و از طرف حیواناتی چون روباه، جوجه تیغی، گورکن، گرگ، خوک، خرگوش، سنجاب، شغال، بز کوهی و عقاب در این مناطق زاگرسی دیده می شود.

از بافت این روستا تا فرهنگ زیبای مردمش

از طبیعت و زیبایی هایی دیوز ناو زیاد گفته شده اما نباید از فرهنگ و زیبایی های فرهنگی این منطقه غافل شویم. در منطقه اورامانات خوشبختانه هنوز مردم به لباس محلی شان افتخار می کنند و می توانید لباس های زیبایشان را از نزدیک ببینید، زبان اورامی شان را بشنوید و در کنار آوازها و رقص های هنرمندانه کردی شان، با

یک فرهنگ ویژه آشنا شوید. بافت روستا مثل پالنگان و چند روستای دیگر، پلکانی است؛ این یعنی مردم این جا با طبیعت هماهنگ هستند. خانه هایشان را به صورت خشکه چین و بدون ملات می سازند. حالا معما ساده می شود. با وجود چنین طبیعت و فرهنگی، زمین فوتبالی هم اگر ساخته شود، این چنین تبدیل به یک قاب هنری در دل طبیعت می شود.

فوتبال در خون همه اهالی روستای ما جاری است!

«دانش سهرابی»، مسئول زمین فوتبال بکر و خاص در روستای «دیوز ناو» از ماجرای ساخت این زمین، هزینه هایش و... می گوید

«دانش سهرابی» که خودش عاشق فوتبال است و از کودکی در زمین های خاکی این روستا پا به توپ می شده، چندین سال است که پیگیر ساخت این زمین فوتبال در روستای شان شده است. حالا چند وقتی است که کارش به سرانجام رسیده و نوروز امسال، یک دوره مسابقات هم در این زمین با حضور ۱۶ تیم از روز دوم تا یازدهم فروردین برگزار شده است. در ادامه، او به ما درباره تب فوتبال در این روستا و ماجرای ساخته شدن این زمین خاص می گوید.

📍 از کودک تا پیرمرد ۷۰ ساله در

این جافوتبال بازی می کنند

این روستا حدود ۶۰۰ نفر جمعیت دارد و شغل اصلی مردمش، پرورش ماهی است. «سهرابی» با این مقدمه درباره علاقه مردم این روستا به فوتبال می گوید: «مردم این روستا علاقه زیادی به فوتبال دارند. از کودکان و نوجوانان بگیرد تا جوانان، سالمندان، همه عاشق فوتبال بازی کردن هستند. همین الان، پیرمردهای ۶۵ و ۷۰ ساله هم داریم که هنوز بازی می کنند. قدیم در این روستا، تا زمین خاکی داشتیم. تقریباً سال ۷۲ یا ۷۳ بود که به خاطر عشق مردم روستا به فوتبال، یک همت دسته جمعی محقق شد تا یک زمین فوتبال خاکی در روستا احداث کنیم، با دروازه و خط کشی و... هنوز هم این زمین خاکی هست. سال ۷۵ یا ۷۶، یک زمین فوتبال دیگر زدیم که این یکی به مرور تخریب شد. نکته جالب درباره اهالی این روستا این است که هر کدام از روستا رفتند، باز هم باید هفته ای یک بار فوتبال بازی کنند. مثلاً من خودم در تهران، هفته ای یک بار فوتبال در سالن یا روی آسفالت در پارک ها بازی می کنم. باید بگویم که عشق اهالی این روستا به فوتبال قابل توصیف نیست چون فوتبال در خون همه اهالی روستای ما جاری است.»

📍 سال ۹۳ برای ساخت این زمین ۱۰ میلیون خرج کردیم

از او درباره ساخت این زمین فوتبال می پرسیم که می گوید: «ماجرای ساخت این زمین فوتبال برمی گردد به سال ۱۳۹۳ که تصمیم گرفتیم به دست همین جوان های روستا یک زمین فوتبال برای خودمان بسازیم. بعد از بررسی چندین محل و شرایط شان، همین جایی که تصویر هایش پر بار دید شده، به عنوان زمین بازی انتخاب شد. ۲۲ روز طول کشید تا این زمین را با همت جوانان روستا به یک زمینی تبدیل کردیم که بتوانیم در آن بازی کنیم. آن زمان نزدیک به ۱۰ میلیون تومان خرج کردیم. سپس جام نوروز ۹۴ و ۹۵ را در همان جابرجار کردیم که استقبال خوبی شد. ۱۰ یا ۱۲ تیم در آن دوره از مسابقات شرکت کردند.»

📍 سیل سال ۹۸، دلخوشی مان را با خودش برد

«سال ۹۸، به خاطر همان سیل معروفی که در کردستان در روزهای آخر زمستان آمد، نصف این زمین فوتبال را آب برد و نابود شد، زمینی که

روستا می آیند، روی کوه های اطراف می نشینند، از دیدن طبیعت لذت می برند و تیم مورد علاقه شان را هم تشویق می کنند. یک نکته جالب دیگر هم درباره اهالی روستای مان بگویم که ۷۰ یا ۸۰ درصد شان استقلالگي هستند و فقط ۲۰ درصد، طرفدار پرسپولیس هستند.»

📍 استعداد های فوتبالی جوانان این روستا می سوزد

او درباره این که آیا تا امروز، بازیکنی از این روستا به لیگ های کشور راه یافته یا نه، می گوید: «چون روستای مان دور افتاده است، تا حالا هیچ مسئول و استعدادیابی به این جا نیامده یعنی شرایطی پیش نیامده که توانمندی جوانان این روستا در زمین فوتبال دیده شود. بنابراین هیچ بازیکنی به لیگ راه نیافته. من خودم به خیلی از این بچه ها که بازی هایشان خیره کننده است و استعدادشان در حال سوختن، بارها گفته ام که بروید تست بدهید اما به خاطر هزینه ها و... نرفته اند. بعضی هایشان خیلی هم علاقه و انگیزه دارند اما شرایط اش پیش نیامده است که نماینده ای در لیگ داشته باشیم ولی در آینده، مطمئن باشید که بیشتر از استعداد فوتبالی جوانان این روستا خواهید شنید. پارسال از برنامه فوتبال برتر هم به این جا آمدند و یک گزارش تهیه کردند و به جز آن یک دور بین، هیچ دور بین با مسئول فوتبال دیگری به این جا نیامده است.»

📍 تا توپ را از رودخانه پس نگیریم، بر نمی گردیم!

مسئول این زمین فوتبال درباره حال بازی در این زمین فوتبال هم می گوید: «حس و حال بازی در این زمین فوتبال قابل توصیف نیست، در هوای پاک بین کوه و رودخانه. این دیگر مشخص است که یک صفای دیگری دارد. یک چشمه کنار زمین است، یعنی همیشه آب کنار دست مان است و در تابستان هم آب دارد. جایی هم که برای زمین انتخاب کردیم چون بغل کوه است، یک مزیتی که دارد از ساعت ۴ بعد از ظهر در تابستان سایه می شود و می توان در آن، راحت تر بازی کرد، رودخانه هم که از کنارش

رد می شود و جذاب است. در حقیقت ۶ متر و ۷۰ سانتی متر دور زمین فانس کشیدیم که توپ در این رودخانه نیفتد چون بعدش گرفتن آن، کار ساده ای نیست اما باز هم، بعضی وقت ها توپ می افتد درون رودخانه. بنابراین باید دنبال توپ بدویم، مثلاً تا یک یا حتی دو روستا پایین تر که بتوانیم توپ را از آب بیرون بکشیم. تقریباً همه جوان های روستا شنا بلد هستند، بنابراین سریع شیرجه می زنیم در آب و هر چقدر هم که آب زیاد باشد تا توپ را نگیریم، بر نمی گردیم. در زمان مسابقه، این کار را تماشاچیان انجام می دهند و گاهی حدود ۱۵ دقیقه تا نیم ساعت طول می کشد و در این مدت بازی با توپ دیگری ادامه پیدا می کند.»

📍 از روستا این زمین فوتبال، ۴۵ دقیقه جاده خاکی دارد

او در پایان درباره استقبال اهالی از این زمین فوتبال می گوید و مشکلاتی که باعث شده تا گردشگر زیادی به آن جا نیاید: «روستای ما از نظر گردشگری، خیلی جذاب است و دیدنی های زیادی دارد. این زمین فوتبال هم باعث شهرت بیشتر روستای مان شده است. اما متأسفانه از روستا تا این زمین، ۴۵ دقیقه جاده خاکی دارد که باید با دنده یک یا نهایتاً دو به این جا برسیم. همین باعث شده تا گردشگر کمی به این جا بیاید. زمین فوتبال را هم الان به صورت سئاسی کردیم و هر دو تا تیم برای بازی، یک مبلغ کمی در حد ۵۰ هزار تومان از بزرگسالان و ۳۰ هزار تومان از نوجوانان می گیریم برای توپ و هزینه های نگهداری از زمین و... تا بتوانیم نگهداری اصولی تری از این زمین داشته باشیم چون واقعا همه به آن علاقه داریم. شاید باور نکنید، آن زمانی که این زمین فوتبال را آب برد، جوانان روستا چندین بار در هفته یک یا ۲ تا مینی بوس می گرفتند و می رفتند سروآباد که ۶۰ یا ۷۰ کیلومتر با این جا فاصله دارد تا بتوانیم در آن جافوتبال بازی کنیم. هر هفته یک بار که قطعاً می رفتیم، گاهی چند بار هم می رفتیم چون علاقه مان به فوتبال خیلی زیاد است فقط امیدواریم با کمک مسئولان، مشکلات دسترسی به این زمین فوتبال با آسفالت شدن مسیر آن کمتر شود تا شاهد حضور هموطنان مان و پذیرای فوتبال دوستان بیشتری در این جا باشیم.»

عکس: مهناز معتمدی